చిన్నమ్మా వీళ్ళమీద కోపగించకు

నగర జీవనశైలిపై ఫోకస్‌లైట్

ఎవరైనా -
ఎక్కడో ఓ చోట -
ఏదో ఓ మూల
ఏదో ఒక కాలనీలో ఉండాల్సిందే కదా!
ఆమె కూడా అట్లాగే
ఆ మధ్య కాలనీలో
ఆ చిన్ని ఇంట్లో
ముగ్గురన్నల చాటున
తండ్రి మాటున
తల్లి నీడన
సుతారంగా వెళ్ళమారుస్తోంది జీవనాన్ని!

ఆమె పేరు పద్మ.

పద్మ కాలేజీలో చదువుతోంది.ఇంటి నుంచీ బయల్దేరి, కొంతదూరం నడిచి, బస్సెక్కి, బస్సు దిగి నడిచి కాలేజీ మెట్లెక్కుతుంది.

పద్మ మంచి తెలివైన పిల్ల. మంచి మార్కులు తెచ్చుకుంటుంది. ఇంటివద్ద బాగా చదువుకుంది. పెద్ద పెద్ద యాంబిషన్స్ ఉన్నాయామెకు డాక్టరు కావాలనీ, సైంటిస్టు కావాలనీ లేకపోతే కలెక్టరు కావాలనీ....

రాత్రులు ఇంటివద్ద చదువుకునే సమయంలో ఆమె సడన్‌గా చదువునాపేసి కలల్లోకి వెళ్ళిపోతుంది - కారు, మంచి బంగళా, మంచి ఉద్యోగం, మంచి భర్త, సమాజంలో హోదా ఓ గుర్తింపు (తనద్వారానే, భర్త ద్వారా కాదు!) అందరి చూపుల్లో ఈర్ష్య - ఆమె కలల్లో ఆమె సామ్రాజ్ఞి, ఆమెది ఓ రాణివాసం, ఒక చూపుతో, వ్రేలి కదలికతో ఆజ్ఞను జారీ చేస్తుంది. ఆదేశాలను అందజేస్తుంది.

అలా అలా ఆమె తన మానాన తాను చదువుకుంటూ తన కలల్ని పోషించుకుంటూ అందంగా, అమాయకంగా, ఆదర్శవంతంగా జీవిస్తున్నవేళ..

ఆమె బస్సు కోసం ఎదురు చూస్తోంది.

బస్సులన్నీ కిక్కిరిసి ఉంటున్నాయి.

వాడెవడో అవారాగాడు ఆమెకు కొంచెం అవతలగా నిలబడి ఉన్నాడు. ఆమెవేపు చూస్తున్నాడు. చూపును మళ్ళించుకుంది. కొద్దిసేపున్నాక డవుటొచ్చి మళ్ళీ చూసింది. వాడు తనవేపే ఇంకా చూస్తున్నాడు. ఆమె మనస్సులో అనీజీనెస్ మొదలయింది. శరీర భంగిమను ఇటు మార్చిందీ, అటు మార్చిందీ. ఈ కాలు మీద నిలబడిందీ, ఆ కాలు మీద నిలబడిందీ. వాడుమాత్రం ఇటే చూస్తున్నాడు...

మరో రోజు.

ఆమె బస్సు కోసమే ఎదురు చూస్తోంది. అదే అవారాగాడు ఆమెకు ఇంకొంచెం దగ్గరలో నిలబడి ఉన్నాడు. ఆమెవేపే చూస్తున్నాడు. ఆమెలో అనీజీయే అనీజీ.

ఇంకోరోజు.

మళ్ళీ ఆమె బస్సుకోసమే -

ఈసారి ఆ అవారాగాడితో పాటు మరో ఇద్దరు ఉన్నారు. ఆ ముగ్గురూ కలిసి ఈమె గురించి ఏదో అంటున్నారు. ఈమె గుండెలు గుబగుబా కొట్టుకుంటున్నాయి.

బెదిరిన లేడికూనలా ఆమె చకచకా, చెంగు చెంగునా నడుచుకుంటూ నలుగుకుంటూ లోపలికి పోయింది. సీటు లేక మంది మధ్య నిలబడింది. కొద్దిసేపయాక వెనక నుంచీ, ఎవరో కావాలని నొక్కుకుంటున్నట్లుగా అనిపించి వెనక్కు చూసింది కదా-

వాడెవడో కాదు, ఆ అవారాగాడే!

ఆరి భగవంతుడా!! ఆమె కాళ్ళు వణికాయి. కళ్ళు వణికాయి. చేతులు వణికాయి. గుండెలు వణికాయి. మెదడులోని మృదు కేంద్రాలు వణికాయి.

"చీకటి కుంపటిలా అస్పష్ట భవిష్యత్తు రాజుకుంటున్నది రవ్వలు రవ్వలై చుక్కలు చుక్కలై.."

మళ్ళీ బస్టాపు.

ఆమెతో పాటు మరో మిత్రురాలు ఉంది. ఇద్దరూ ఉల్లాసంగా ఉన్నారు. ఇద్దరూ ఉత్సాహంగా ఉన్నారు. ఇద్దరూ ఏమేమో మాట్లాడుకుంటున్నారు. ఇద్దరూ ఏమోమో జోకులు వేసుకుంటున్నారు. ఇద్దరూ పకాలుమని నవ్వుకుంటున్నారు. అలా పద్మ ఒకసారి పకాలుమని నవ్విన సమయాన -

"హాయ్ స్వీటీ!"

చటుక్కున ఆమె నవ్వు ఆగిపోయింది. ఎదురుగా ఆ అవారా యువకుడు! వాడి పక్కనే వాడి దోస్తులు -

"హాయ్ బ్యూటీ!" మరొకడు అందుకున్నాడు.

"పిచ్చి పిచ్చిగా మాట్లాడకు!"

"రవ్వలడ్డులా ఉందిరా!"

"పోలీసుకు రిపోర్టు చేస్తాను."

"బాదం హల్వాలా ఉంది బాసూ!"

"చికెన్ ముక్కలా ఉంది బ్రెదరూ!!"

భయంతో ఆమె రోమాలు నిక్కబొడుచుకున్నట్లయ్యాయి.

"అందమైన తెల్లని, నవ్వు నీ మెడలో
గొలుసు గొలుసులుగా కదిలినప్పుడు,
అదో విధమైన చెమ్మగిల్లిన చూపు
నెమలి రెక్కలా విప్పుకున్నప్పుడు జాగ్రత్త సుమీ జాగ్రత్త!"

రోజు రోజూ ఇదే తంతు. ఆ అవారాగాళ్ళు ఆమెను రోజూ ఆటలు పట్టిస్తున్నారు. ఏమేమో అంటున్నారు. ఆమెకు భయం భయంగా ఉంది. బెంబేలు బెంబేలుగా ఉంది. పోలీసులకు రిపోర్టిద్దామంటే మరింత బెదురు వాళ్ళు ఇంకా పగ పడతారేమోనని, ఇంట్లో వాళ్ళకు చెబుదామన్నా భయమే తల్లిదండ్రులు ఏమంటారో, ఏమి జరుగుతుందోనని. అదో పెద్ద మెంటల్ టార్చర్. ఆఖరికి భరించలేక తల్లితో చెప్పుకుని బావురమన్నది. తల్లి తండ్రితో చెప్పింది. అది అన్నలకు తెలిసింది. అంతా కలిసి చర్చించుకున్నారు. వాళ్ళు మధ్యతరగతి మనుష్యులు. వాళ్ళకు పరువు మీద పట్టింపులు ఎక్కువ. ఆడపిల్లల భవిష్యత్తు భర్తలమీద ఆధారపడి ఉంటుందని భావిస్తారు. ఇలాంటి గొడవల్లో పడితే కూతురు పెళ్ళికాదేమోనని భయం. అన్నలు ఆమెను కాలేజీ మానేయమన్నారు. తండ్రి ఆమెతో "నువ్వే ఏదో రెచ్చగొట్టి ఉంటావు" అని అన్నాడు. చాతకాక ఆమెనే తిట్టారు అందరూ.

ఆ రాత్రి దుప్పటి ముసుగులో ఆమె కుళ్ళి కుళ్ళి కుమిలి కుమిలి ఏడ్చింది...

"చిన్నమ్మా!"
వీళ్ళమీద కోపగించకు వీళ్ళ నసహ్యించుకోకు
వీళ్ళందరూ భయపడిపోయిన మనుష్యులు.
మరో సగం మరుగున పడిన భయస్తులు, బాధాగ్రస్తులు."

రాత్రి సమయం.

పద్మ చదువుకుంటోంది.

"కిటికీ అవతల కుండీలోని పూల మొక్కల పచ్చని ఆకుల పచ్చి వాసనలు
మెరుస్తున్న ఆర్ద్ర మరువం, దవనం
మల్లెచెండ్లు మేల్కొల్పిన
పచ్చని తొలి వేసవి జాగృతి ఆమె చిరునవ్వులో
కవిత్వం లాంటి కొత్తదనం మెరిసింది..."

అలా ఆమె నిద్రలోకి జారిపోయింది.

నిద్రలో...

రోడ్డు - రోడ్డుపక్క తాను తన పక్క ఆ అవారాగాడు - వాడు తనను చూసి ఏదో అంటున్నాడు - తిరిగి తను ఏదో అన్నది -

వాడు మళ్ళీ ఏదో అన్నాడు - తను కోపంతో చెయ్యెత్తింది. వాడు గభాల్న తన చేతిని పట్టుకున్నాడు. తాను చేతిని విదిలించుకుని పరుగు తీసింది. వాడు వెంట పడ్డాడు. తాను పరుగుతీస్తూ ఉంది వాడు వెనక పరుగెడుతూ ఉన్నాడు. అవతల ఏదో అగాధం నల్లగా కనిపిస్తోంది. ఆ అగాధం అవతల తండ్రి, తల్లి, అన్నలూ తన వేపు నిస్సహాయంగా, కోపంగా చూస్తున్నారు - రొప్పుతోందామె, రోజుతోందామె..

గభాల్న మేల్కొందామె. ఒంటినిండా చెమటలు పుట్టివున్నాయి. గుండెలు ఎగిసి పడుతున్నాయి. అవిసిబోతున్నాయి.

ఆ రాత్రి ఇంటికి చాలా ఆలస్యంగా తిరుగు ముఖం పట్టింది. ఆఖరి బస్సును ఎక్కింది. కాలేజీలో ఫంక్షన్ ఉంది. అన్నలు అసలు వెళ్ళొద్దన్నారు. కానీ సహజ చాపల్యం - ఆమె కొన్ని ప్రైజులు తీసుకోవాల్సి ఉంది. అందుకని తల్లిని బతిమాలి, ఆమెని ఒప్పించి, ఆమె చేత మిగతావాళ్ళని ఒప్పించి ఫంక్షన్‌కి వెళ్ళింది. ప్రైజులు స్వీకరించింది సగర్వంగా. కానీ -

సగర్వం కాస్తా రోడ్డు మీదకి వచ్చేసరికి నీరుగారిపోయింది. అక్కడ ఆ నిర్జనపు బస్టాండువద్ద ఆవారాగాడు మరొకడితో..

ఆమె గుండెల్లో రాయి పడింది.

బస్సు వచ్చేదాకా వాడు ఏవేవో రహస్య సూచనలున్న దొంగమాటలు అంటూనే ఉన్నాడు. బస్సు వచ్చింది. ఆమె ఎక్కింది. వాడూ అధిరోహించాడు వాహనాన్ని. ఆమె బస్సు దిగింది. వాడూ వాడితో పాటున్న రెండోవాడూ దిగారు నడుస్తోందామె. కాస్త వెనకగా వాళ్ళు నడుస్తున్నారు.

"చీకటి..
చిటారు కొమ్మలో నక్షత్రం చిక్కుకుంది.
శిథిల సంధ్యాగగనం రుధిరాన్ని కక్కుకుంది.
దారంతా గోతులు ఇల్లేమో దూరం
చేతిలో దీపం లేదు, ధైర్యమే కవచం.."

ఓ చీకటి సందులోకి వచ్చిందామె. అటునుంచీ తప్ప ఆమె వెళ్ళడానికి దారిలేదు.

ఆ చీకటి సందులో -

వాళ్ళిద్దరూ చకచకా ఆమెను చేరుకున్నారు. గభాల్న ఆమెను పట్టుకున్నారు. కామాతురంగా వాటేసుకున్నారు. ఈ బుగ్గ కొరికారు, ఆ బుగ్గ కొరికారు. అవతలకి లాగాలని చూశారు. ఇటు గుంజుకుందామె, అటు గుంజుకుందామె. నిశ్శబ్దంగా ప్రతిఘటించాలని ప్రయత్నించింది. కుదరకపోయేసరికి పెద్దగా కేకలు పెట్టింది. ఆమె మొరను శ్రీకృష్ణుడు విన్నట్లున్నాడు. ఎవరో వీధిలోకి వచ్చారు. ఆమెను వదిలేసి అవారాలిద్దరూ ఎటో పారిపోయారు. వాళ్ళకంటే వేగంగా ఆమె ఇంటివేపు పరుగు తీసింది.

"నిశ్శబ్దపు మెత్తని పరుపులపై
నిదురించెను పట్టణమంతా
కొండ చివర ఎర్రని నక్షత్రం
రాలిపడింది సముద్ర నీలంలో..."
"అందరూ నిద్రపోతున్నారు.
అలసి నిత్యజీవితంలో సొలసి సుషుప్మిత చెందారు.
అలవాటునీ అస్వతంత్రతనీ కావలించుకున్నారు.
అధైర్యంతో తమలో తాము ముడుచుకు పోయి పడుకున్నారు"
అలాంటి సమయాన -
ఆమె కళ్ళవెంట నీళ్ళు కారుస్తూ -
ఉత్తరం రాయసాగింది.

"నను గన్న తండ్రీ,
నను గన్న తల్లీ,
నా తోడబుట్టిన అన్నలారా,
ఏమని చెప్పమంటారు మీకు? తెలిసో తెలియకో నేను కొన్ని జీవిత లక్ష్యాలను ఎంచుకున్నాను. బాగా చదువుకోవాలి. చదువుకుని ఉద్యోగం వెలగబెట్టాలి. ఉద్యోగపు వెలుగుబాటలో వ్యక్తిత్వం పెరిగిపోవాలి. ఆ వ్యక్తిత్వంలో నేను ఎవ్వరికీ తల వంచకూడదు. నేను నలుగురిని పోషించాలి. నలుగురు నన్ను మెచ్చాలి. నలుగురు నా నీడలో బ్రతకాలి. "ఫలానా పద్మ"అంటూ నలుగురి నోళ్ళలో నేను గొప్పగా నానాలి. ఇవి తల్లీ నా ఆశలు. ఇవి తండ్రీ నా కోర్కెలు. ఇవి అన్నలారా నా ధ్యేయాలు, ఈ

ధ్యేయాల కోసం, ఈ ఆశల సాఫల్యం కోసం, ఈ ఆదర్శాల లక్ష్యంతో నేను చదువును పట్టుదలతో సాగిస్తున్నాను. మీరు చూస్తున్నారు కదా ఏనాడన్నా నాకు క్లాసులో మిగతా వాళ్ళకంటే మార్కులు తక్కువ వచ్చాయా? ఏనాడన్నా నేను పరీక్షలో తప్పి ఎరుగుదునా?? నిజానికి నన్ను మీరు నెత్తిమీద పెట్టుకోవాలి. పువ్వుల్లో పెట్టి కాపాడాలి, కానీ.. కానీ.. చదువును మానేపించేస్తామన్నారు. దీనిని మించిన దురదృష్టం ఏమిటంటే - నా రూపం నా జీవితాన్ని కాటేస్తోంది - నా యవ్వనం, నా సౌష్టం - బజార్న బలాదూరుగా తిరిగే ఆబోతుల్ని ఆకర్షించుతోంది - దానికి నేనేమి చేయను? నా ముక్కు కోసుకోనా? నా కన్ను పెరుక్కోనా? ఒక ఆడదానిగా - ఒక అబలగా - ఒక బేలగా - ఇవేమీ చేయలేక, మీతో చెప్పుకున్నాను -అన్నలారా అమ్మ మీతో చెప్పలేదా? తండ్రీ అమ్మ నీతో చెప్పలేదా? తల్లీ నేను నీతో చెప్పుకుని ఏడవలేదా?? అయితే అందుకు మీరెలా స్పందించారు? నాకేమన్నా ఓదార్పు నిచ్చారా? నీకు మేమున్నామని నా భుజం తట్టారా? నా భయం పోగొట్టారా? నేను చెప్పేది మీకు న్యూసెన్స్‌గా కనిపించింది. అందుకని ఆ చదువును మానేయడమే? జీవిత లక్ష్యాన్ని చెరిపేసుకోవడమే? ఆ పని చేస్తే ఇంక నా అసిత్వమేమిటి? నా వ్యక్తిత్వమేమిటి? నా జీవితమే ఒక సున్నాకాదా? ఆ సున్నాని నేను భరించగలనా? అందుకే బయట రౌడీలు నన్ను అల్లరి చేస్తున్నా, బెదిరిస్తున్నా, భయపెడుతున్నా కిమ్మనక, లోలోపల బెంగటిల్లుతూ, పైపైకి గాంభీర్యాన్ని ప్రకటిస్తూ, రాత్రులు కుళ్ళుతూ, బెక్కుతూ ,బెక్కుతూ బెంబేలు బెంబేలుగా బ్రతుకును వెళ్ళమారుస్తున్నాను. నా గోడు పట్టించుకున్నవారు లేరు. నన్ను వినిపించుకున్నవారు లేరు.

నామీద ఎవరికి కనికరం లేదు. నా తండ్రికి - తల్లికి - నా అన్నలకు - నను పాలించే ప్రభువులకు - నన్ను రక్షించాల్సిన రక్షకభటులకు.. అందుకే అన్నలారా బలయిపోతున్నాను. రౌడీలు నన్ను పెట్టే వేధింపు పరాకాష్ఠకు చేరుకుంది. దాన్ని మీకు చెప్పలేను - ఆ ఆబోతులు నన్ను కుమ్మబోయాయి - నన్ను కాటేయబోయాయి ఆ విషసర్పాలు - కులాసా పురుషులు నన్ను మేసేయబోయారు. ఆ బారి నుంచీ నేనిప్పటికి తప్పుకున్నా ఇంక తప్పుకోలేననిపిస్తోంది. ఆ అవమానాన్ని భరించలేననిపిస్తోంది. అందుకే నన్ను గన్న నా తండ్రీ, ననుగన్న నా తల్లీ, నా తోడబుట్టిన అన్నలారా - వెళ్ళిపోతున్నాను మీకు దూరంగా మీకు అందని సుదూర తీరాలకి, నాకోసం మీరు ఇప్పుడు ఏడవండేడవండి - నా కసిదీరా ఏడవండి. తండ్రీ బాగా ఏడవండి!! సెలవు సెలవు.."

ఇది రాసిన తర్వాత ఆమె గది మధ్య కుర్చీ వేసుకుని చీరను ఫానుకు ముడి వేయసాగింది.

ఆ సమయాన ఆకాశాన అదృశ్యంగా విహరిస్తున్న ఒక తెలుగు కవి ఆత్మ లోకం మీద జాలితో చిన్నగా ఇలా రోదించసాగింది.

"చిన్నమ్మా
వీళ్ళమీద కోపగించకు
వీళ్ళను అసహ్యించుకోకు
వీళ్ళందరూ ముక్కలైన గాజుపెంకులు
తమని తామే మోసగించుకునే విద్యాధికులు, విదూషకులు
తమ చెట్ల కొమ్మని తామే నరుక్కునే అమాయకులు, సంప్రదాయకులు
చిన్నమ్మా
వీళ్ళమీద కోపగించకు
వీళ్ళను అసహ్యించుకోకు..."